

"ישיבישע בלאט" "לאמדעס" ב"דף היומ" בשו"ת ומ"מ

דף ד.

הארות, קושיות?, ומראי מקומות/

למנחת חוטא חטאת קרייה רחמנא, ועי' מנחת חינוך קכה' יב' דלא הוי כחטאת לגבי דיני "חטאות המתות", ועי' מקדש דוד קדשים יט' ז' דפליג, ועי' חידושי הגרי"ז לעיל ב.

למנחת קנאות מותרה נדבה, עי' רש"י, וע"ע ברמב"ם פסוהמ"ק ה' ח', ועי' חידושי מרן רי"ז הלוי על הרמב"ם מה שייסד שבדין הלל"מ לא נאמר רק שמותר חטאת לנדבה, ומה שהוא קרב עולות לקיץ המזבח הוא ממדרש יהוידע הכהן ולא נלמד למנחת חוטא, ולגבי מותר מנחת קנאות, עי' מקדש דוד יט' ז' ובמנחת אברהם.

לגלי רחמנא גבי חטאת ושחט אותה וכו', עי' ח' רא"ל ח"ב סי' ג'.

אלא מנחת חוטא ומנחת קנאות דפסולין שלא לשמה מנלן, ועי' רש"י ותוס' זבחים סג: אי מנחת חוטא נלמדת מהא דחטאת קרייה רחמנא, ועי' כאן בחק נתן.

לתוד"ה חטאת (השני), ע"ע תוס' בזבחים ה: ד"ה מיעט, וע"ע פנים מאירות וטהרת הקודש שם, ושיטמ"ק כאן.

הוא עצמו שלא הוקטרו אימוריו כשר, בבאור הסברא עי' אחיעזר ח"ג נא' ד', ואי שייך מחשבת לשמה בהקטרה עי' בחידושי הגרי"ז שהביא מחלוקת הראשונים בזה.

לאשם שניתק לרעייה וכו', עי' רש"י כאן ובזבחים ה:; עי"ש שפת אמת וחי' הגרי"ז, ועי' ע שבועות יב. ושם ברמב"ן והריטב"א, ובתוס' פסחים עג.,

לניתק אין, לא ניתק לא, עי' רש"י, ומרבינו גרשם משמע דבעי תרתי, ניתק, ושחט לשם עולה, עי' בגליון ובמנחת אברהם.

א"ר מנחת העומר שקמצה שלא לשמה פסולה, הואיל ובאת להתיר ולא התירה, ויל"ע האם זהו פסול בגופה כמו בחטאת, או שכיון שכל מה שבאה בשביל המתירה, וכשאין מתיר בטל כל מהותה ולכן אינה קריבה?, עי' יונת אלם לד' טז, ח' רא"ל לד' ובעמק ברכה ענייני העומר, ורובם נקטו כצד השני, וע"ע מנחת אריאל.

ע"ב

וואם איתא, ליתני נמי חוץ ממנחת העומר, עי' קרן אורה ונתיבות הקודש.

זוכן אתה אומר באשם נזיר ומצורע וכו', עי' קרן אורה מה שהקשה מדברי הרמב"ם מחו"כ א' ה' דעולה ואשם אין מעכבין, ועי' ח' הגרי"ז שמחלק בין הכשר לאכילת קדשים שאינו מעכב להכשר המצורע עצמו שמעכב.

הואיל ובאו להכשיר ולא הכשירו, ומה שמצינו בכריתות ח. שהאשה שיש עליה ה' קרבנות מ-ה' לידות והביאת אחת מהם היא טהורה והשאר עליה חובה, ורואים שאף שבפועל אין מכשירין בכל זאת באים, עי' זכר יצחק סי' ל', ובחי' הגרי"ז ד..

לאמר רב ירמיה וכו', עי' בנתיבות הקודש מה שביאר ביסוד החילוק בין מכשיר למכפר ועי' בחי' הגרי"ז.

להאשה שהביאה חטאתה ומתה וכו', עי' בראשונים קידושין יג. דה"ה גם באיש, ומיהם היורשים שיביאו, עי' במקנה שם, ואי צריך שתביא חטאתה או סגי שתפריש, עי"ש ברמב"ן, וע"ע בחי' רא"ל סי' לו'.

המפריש מעות לנזירותו לא נהנין, עי' רש"י, ועי' שיטמ"ק ורש"י מה שהעירו על דבריו, עי' שער המלך חו"מ ג' יא' מה שהגיה בדבריו ועי' בחידושי הגרי"ז.

מפני שראויין לבוא כולן שלמים, עי' רש"י ותוס' נזיר כד: בבאור טעם זה, ועי' ח' הגרי"ז בבאור מחלוקתם.

לתוד"ה ואין, במה שהקשו למה באשם מצורע שלא לשמו מביא נסכים, ואילו שלמי נזיר אינם טעונים לחם, עי' ח' הגרי"ז בבאור תירוצם, ובמה שכתבו שהטעינו זרוע בשילה, עי' קה"א ג' ועולת שלמה שהקשו מנין להם, אולי כמו שאין לחם אין גם זרוע בשילה עי' תירוציהם.

"החיזוק היומ"י"

בסוגיין מבואר דכפרה שייך באדם גם לאחר מיתה, לעומת "מכשיר" שזה אין שייך לאחר מיתה, ומזה יש לנו ללמוד לקח לעצמנו לימים אלו שעיקר ההכנה ליום הדין הוא להתעסק ב"מכשיר", דהיינו לאתחל ולייצב את עצמנו על דרגה גבוהה ממה שהיינו בשנה זאת העוברת וחולפת, ובה הוא עיקר הזכייה בדין לשנה טובה ומתוקה, ורק לאחר מכן להתעסק ב"מכפר" היינו נקיון העבר.

לע"נ הג"ר חיים בן-ציון בה"ג רבי משה זצ"ל נלב"ע טו' כסלו תשעח'
להנצחות והארות 0527652935, או 7652935@gmail.com לקבלת
הדף במייל שלח בקשה לכתובת זו, והדף יישלח אליך בל"נ מידי יום.